

Asielzoeker: vluchten naar een ander bestaan

Bij het woord asiel denk je waarschijnlijk het eerst aan een dierenasiel. Daar worden honden, katten en andere dieren opgevangen die geen baasje hebben. Het dierenasiel is een veilige plek voor alle zwerfvende dieren. Ze krijgen daar eten en drinken, een plek om te slapen en verzorging als ze ziek zijn.

Asiel

Maar het woord asiel wordt ook gebruikt om mensen te beschermen. Elk jaar komen er mensen uit andere landen naar Nederland. Mensen die uit hun eigen land zijn gevlucht en in Nederland onderdak zoeken. Meteen als deze mensen in ons land aankomen, kunnen zij vragen of ze hier mogen blijven. Dit heet asiel aanvragen. En de mensen noemen we asielzoekers.

Waarom vluchten mensen uit hun eigen land?

Vluchten doe je niet zomaar. Er is bijvoorbeeld in hun eigen land oorlog. Of de mensen worden bedreigd, omdat ze een ander geloof hebben of van een andere stam of ras zijn. Of alleen maar omdat ze een andere mening hebben of een andere sexuele geaardheid.

Oneens met de regering

Nederland is een veilig land. Iedereen mag hier zeggen wat hij vindt. Als de minister het niet met je eens is zal hij je geen dreigbrief sturen. Maar er zijn landen waar dat anders is. In die landen word je bedreigd als je het niet eens bent met de regering. Je vindt bijvoorbeeld dat vrouwen hetzelfde mogen als mannen. Maar de regering denkt daar heel anders over. In die landen worden mensen die anders denken geslagen, in gevangenissen gezet of zelfs vermoord. Alleen maar omdat ze een andere mening hebben.

Burgeroorlog

Er zijn ook landen waar hele groepen mensen op de vlucht zijn. In die landen woedt een burgeroorlog. Verschillen groepen voeren oorlog met elkaar, bijvoorbeeld omdat ze hun eigen land willen verdedigen. Stel je bijvoorbeeld voor dat Limburg zich wil afsplitsen van de rest van Nederland en daarvoor andere provincies aanvalt. De andere mensen zijn dan het slachtoffer. Hun huizen worden verwoest. Ze worden beschoten met geweren. Veel mensen zijn zo bang dat ze al hun spulletjes achterlaten en vluchten. Op zoek naar een veilige plaats om te leven.

Tentenkamp of op straat

Bijna al die mensen vluchten te voet. Soms, als ze geld hebben, kunnen ze de trein of het vliegtuig nemen. De meeste mensen zoeken een veilige plek zo dicht mogelijk in de buurt. Bijvoorbeeld in een buurland. Daar kennen ze de taal en het gebied. Maar die landen zijn vaak zelf arm. De vluchtelingen wonen er in een tentenkamp of zelfs op straat. En ze hopen dat ze snel weer terug kunnen naar hun eigen huis.

Naar het buitenland

Sommige mensen vluchten naar het buitenland. Soms via mensensmokkelaars die daar veel geld voor krijgen. Soms komen ze met een boot of met het vliegtuig. In 1955 hebben meer

dan honderd landen afgesproken dat zij mensen opvangen die in hun eigen land niet meer veilig kunnen wonen. Dat staat in het Vluchtelingenverdrag van Genève.

Naar Nederland

Ook Nederland vangt deze mensen op. Een vluchteling vraagt aan de Nederlandse regering of hij of zij in Nederland mag wonen. Dat is het asielverzoek. Vanaf dat moment is iemand asielzoeker.

Vluchten is van alle tijden

De opvang van vluchtelingen is trouwens niks nieuws voor ons land. Al meer dan vierhonderd jaar geleden vluchtten Vlamingen, Walen en de Franse Hugenoten naar ons land. Zij werden verjaagd vanwege hun protestantse geloof. Ook tijdens de Eerste en Tweede Wereldoorlog was Nederland een toevluchtsoord voor mensen uit de oorlog. Die mensen hebben hier een nieuw leven opgebouwd. En ze hebben ons land opgebouwd. Er zijn zelfs straten genoemd naar bekende Hugenoten, zoals Lemaire, Legrand en Dupont.

Asielaanvragen, hoe werkt dat?

Niet iedereen mag automatisch in ons land wonen. Alleen mensen die echt niet terug kunnen, omdat het te gevaarlijk is in hun eigen land, mogen in Nederland asiel aanvragen. Medewerkers van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, de IND, onderzoeken na het asielverzoek of iemand echt niet meer in zijn eigen land kan wonen. Eerst wordt gecontroleerd en gekeken waarom de mensen uit hun vaderland zijn gevlucht.

Opvang

Vluchtelingen die niet terug kunnen vanwege hun politieke overtuiging, geloof, nationaliteit of ras, worden toegelaten als asielzoeker. Wie doet alsof, valt al snel door de mand en moet meteen terug. Sommige mensen mogen een paar jaar blijven, tot het in hun eigen land weer rustig is. En anderen mogen voorgoed in Nederland blijven. Totdat de mensen weten wat er met hen gaat gebeuren, kunnen ze ervoor kiezen om in de opvang te wonen. De opvang wordt verzorgd door het COA, het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Leven als asielzoeker

In de opvang krijg je eten en drinken en een bed om in te slapen. Kinderen gaan naar school en naar sportclubs. Het lijkt een heel gewoon leven, maar dat is het natuurlijk niet. Je hebt in je eigen land heel veel moeten achterlaten. Vaak heb je niets meer bij je dan de kleren die je draagt. Je speelgoed, maar ook je vriendjes, vriendinnetjes, opa en oma, je hebt ze allemaal achter moeten laten. Het gezin krijgt zakgeld waarvan ze alles moeten kopen.

Ander bestaan

Asielzoekerskinderen brengen allemaal hun eigen verhaal mee uit hun vaderland. Ook over hun nieuwe leven in Nederland kunnen ze een hoop vertellen. Het is hier heel anders dan in het land waar ze vandaan komen. De mensen zien er anders uit. Ze hebben hier een ander uiterlijk, maar ook andere kleren. Veel asielzoekers hebben een andere godsdienst dan de mensen in Nederland. Ook het weer en de natuur in Nederland, is iets waaraan mensen moeten wennen. De meeste kinderen zien in Nederland voor de eerste keer in hun leven sneeuw. En als ze van andere kinderen horen hoe leuk het is om te schaatsen, willen ze dat ook graag leren.

Onzekerheid

De meeste kinderen komen in Nederland met hun ouders. Sommige kinderen zien in Nederland weer één van hun ouders terug. Bijvoorbeeld een jongetje uit Kroatië dat met zijn moeder naar Nederland vluchtte. Zijn vader was al eerder naar Duitsland gevlucht. Hier zagen ze elkaar weer. Tot die tijd wisten ze zelfs niet van elkaar of ze nog in leven waren. Er zijn ook kinderen die met hun vader hier wonen, terwijl hun moeder met een broertje of zusje in een land is opgevangen. Je bent dan wel allemaal veilig, maar je bent niet samen.

Amv

En tot slot zijn er kinderen die helemaal in hun eentje in Nederland aankomen, zonder ouders. Deze kinderen noemen we ‘alleenstaande minderjarige vreemdelingen’, afgekort tot amv. Je begrijpt dat deze kinderen speciale begeleiding en hulp nodig hebben. Die krijgen ze ook. Meer informatie hierover kun je vinden in de spreekbeurt over amv.

Het COA helpt de asielzoekers om zich voor te bereiden op de toekomst. Waar die ook is: in Nederland of ergens anders.

Wil je meer weten over het opvangproces, het COA of over alleenstaande minderjarige vreemdelingen? Kijk dan bij de spreekbeurten over deze onderwerpen.